

เลาดีเซีย - หมายเลขสาม

กฎเกณฑ์มีอะไรบ้าง?

Jeff Pippenger

2023-08-30

“เราควรทราบด้วยตนเองว่าจะอะไรคือสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นคริสต์ศาสนา อะไรคือความจริง อะไรคือความเชื่อที่เราได้รับมา อะไรคือหลักเกณฑ์ของพระคัมภีร์—หลักเกณฑ์ที่ประทานแก่เราจากผู้ทรงสิทธิอำนาจสูงสุด” The 1888 Materials, 403.

เป็นเวลาหลายปีมาแล้วที่ Future for America ได้ชี้ให้เห็นว่า คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งในพระธรรมวิวรณ์นั้น มีได้เป็นเพียงภาพแทนประวัติศาสตร์ของอิสราเอลฝ่ายยุคใหม่ตั้งแต่สมัยของพวกอัครทูตจนถึงอวสานของโลกเท่านั้น แต่คริสตจักรทั้งเจ็ดยังเป็นภาพแทนของอิสราเอลโบราณตั้งแต่สมัยของโมเสสจนถึงการเอาหินขว้างสเทพนด้วย ผู้บุกเบิกแห่งขบวนการแอ็ดเวนตีสมิได้สอนความจริงข้อนี้ แต่พวกเขาเข้าใจและใช้หลักการที่สถาปนาความจริงข้อนี้ พระเยซูทรงสำแดงอวสานตั้งแต่ปฐมกาล และอิสราเอลโบราณเป็นภาพแทนของอิสราเอลฝ่ายยุคใหม่ ฉะนั้น ความจริงใด ๆ ที่เป็นส่วนหนึ่งของลักษณะเชิงพยากรณ์ของอิสราเอลฝ่ายยุคใหม่ ก็ย่อมมีอยู่แล้วในอิสราเอลโบราณด้วย

ก่อนประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ ทศนะคริสเตียนแบบดั้งเดิมเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งเจ็ดก็คือ คริสตจักรเหล่านั้นเป็นคริสตจักรจริงในเอเชียน้อยในสมัยของยอห์น ทศนะดั้งเดิมยังเข้าใจด้วยว่า คำตักเตือนที่มีต่อคริสตจักรแต่ละแห่งนั้นอาจเข้าใจได้ว่าเป็นคำตักเตือนเฉพาะเจาะจงต่อคริสตจักรต่าง ๆ ตลอดประวัติศาสตร์คริสเตียน และอีกทั้งคำตักเตือนและคำเตือนเดียวกันนั้นก็มีไว้สำหรับคริสเตียนแต่ละคนด้วย พวกเขาเข้าใจด้วยว่า คริสตจักรทั้งเจ็ดเป็นตัวแทนของเจ็ดยุคสมัยแห่งประวัติศาสตร์คริสตจักร ตั้งแต่สมัยของเหล่าสาวกจนถึงอวสานของโลก มุมมองเหล่านี้มีมาก่อนประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ การรับรู้ทั้งสี่ประการเกี่ยวกับคริสตจักรทั้งเจ็ด ซึ่งประกอบกันเป็นทศนะดั้งเดิมที่มีมาก่อนวิลเลียม มิลเลอร์นั้น ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการตีความพระคัมภีร์แบบ “historicist” และเป็นระเบียบวิธีนั้นเองที่ทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้ทรงนำวิลเลียม มิลเลอร์ให้ยอมรับนำมาใช้

“คริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งเอเชียคือประวัติศาสตร์ของคริสตจักรของพระคริสต์ในรูปแบบทั้งเจ็ดของนาง ตลอดทุกคดีและความพลิกผันของนาง ตลอดทั้งความรุ่งเรืองและความทุกข์ยากของนาง ตั้งแต่สมัยของอัครทูตลงมาถึงวาระสิ้นสุดของโลก ดราทั้งเจ็ดคือประวัติศาสตร์แห่งการกระทำทั้งหลายของบรรดาอำนาจและกษัตริย์ทั้งหลายของแผ่นดินโลกที่มีต่อคริสตจักร และการทรงคุ้มครองประชากรของพระองค์โดยพระเจ้าในช่วงเวลาเดียวกัน แตรทั้งเจ็ดคือประวัติศาสตร์แห่งการพิพากษาอันเฉพาะเจาะจงและหนักหน่วงเจ็ดประการที่ทรงส่งมาเหนือแผ่นดินโลก หรือเหนืออาณาจักรโรมัน และชั้นทั้งเจ็ดคือภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดที่ทรงส่งมาเหนือโรมแห่งสันตะปาปา ท่ามกลางสิ่งเหล่านี้ยังมีเหตุการณ์อื่น ๆ อีกมากมาย สอดประสานอยู่ด้วยดูลำน้ำสาขาทั้งหลาย และเต็มเต็มมหานทีแห่งคำพยากรณ์นั้น จนกระทั่งทั้งหมดสิ้นสุดลงสำหรับเราในมหาสมุทรแห่งนิรันดรภาพ”

“สำหรับข้าพเจ้า นี่คือโครงสร้างแห่งคำพยากรณ์ของยอห์นในพระธรรมวิวรณ์ และผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเข้าใจพระธรรมเล่มนี้ ผู้นั้นจำเป็นต้องมีความรู้ที่ถ่องแท้ในส่วนอื่น ๆ ของพระวจนะของพระเจ้า เพราะภาพพจน์และอุปมาที่ใช้ในคำพยากรณ์นี้

มิได้มีคำอธิบายทั้งหมดต่ออยู่ภายในพระธรรมเล่มเดียวกัน แต่จะต้องค้นหาได้จากบรรดาผู้เผยพระวจนะคนอื่น ๆ และได้รับการอธิบายในพระคัมภีร์ตอนอื่น ๆ ดังนั้น จึงเห็นได้ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงมุ่งหมายให้มีการศึกษาพระวจนะทั้งหมด แม้เพื่อจะให้ได้มาซึ่งความรู้ที่แจ่มชัดในส่วนใดส่วนหนึ่งก็ตาม” William Miller, Miller’s Lectures, volume 2, lecture 12, 178.

ซิสเตอร์ไวท์เห็นพ้องและยึดถือทัศนคติเชิง “ประวัติศาสตร์นิยม” ที่มีลเลอร์ถืออยู่ แต่เธอได้เพิ่มเติมความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระธรรมวิวรณ์มากกว่าที่มีลเลอร์มองเห็น เพราะมีลเลอร์ยังมีได้ตระหนักถึงสถานนมัสการตามความเป็นจริงของมัน เขาเข้าใจว่าสถานนมัสการนั้นคือโลก ซิสเตอร์ไวท์ตระหนักว่า เมื่อพระเยซูทรงนำเสนอคำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏเป็นภาพแทนในพระธรรมวิวรณ์นั้น พระคริสต์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นควบคู่ไปกับพระราชกิจของพระองค์ ในฐานะมหาปุโรหิตบนสวรรค์ของพระองค์ด้วย

เมื่อยอห์นหันกลับไปและเห็นพระคริสต์ พระองค์กำลังทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทั้งหลาย โดยทรงฉลองพระองค์ในเครื่องแต่งกายของปุโรหิต และคันประทีปทั้งหลายนั้นตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ ฉะนั้นจึงอยู่ในช่วงประวัติศาสตร์ภายหลังการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ แต่ก่อนที่พระองค์จะเสด็จเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดในปี 1844 มีลเลอร์ยอมไม่อาจเข้าใจนัยสำคัญของความจริงข้อนี้ได้ ทั้งทีนเดล ลูเธอร์ หรือยอห์น ไวลลิฟฟ์ ตลอดจนบรรดานักปฏิรูปยุคแรกทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน ความจริงนั้นเป็นสิ่งที่เผยก้าวหน้า สองสว่างยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นอีกจนถึงวันอันสมบูรณ์พร้อม

“หลักการอันยิ่งใหญ่ซึ่งโรบินสันและโรเจอร์ วิลเลียมส์ได้ยื่นหยัดสนับสนุนอย่างสง่างามนั้น คือ ความจริงเป็นสิ่งที่เผยก้าวหน้า และคริสเตียนทั้งหลายควรพร้อมอยู่เสมอที่จะยอมรับแสงสว่างทั้งสิ้นซึ่งอาจส่องมาจากพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่หลักการนี้ได้เลือนหายไปจากสายตาของบรรดาผู้สืบเชื้อสายของพวกเขา คริสตจักรโปรเตสแตนต์ในอเมริกา—รวมทั้งในยุโรปด้วย—ซึ่งได้รับพระคุณอย่างยิ่งในการรับพระพรแห่งการปฏิรูป กลับล้มเหลวที่จะก้าวหน้าต่อไปในวิถีแห่งการปฏิรูป แม้จะมีบุรุษผู้ซื่อสัตย์ไม่กี่คนลุกขึ้นเป็นครั้งคราวเพื่อประกาศความจริงใหม่และเปิดโปงความผิดพลาดที่ยึดถือกันมาเนิ่นนาน แต่คนส่วนใหญ่ก็เป็นเช่นเดียวกับพวกยิวในสมัยของพระคริสต์ หรือพวกคาทอลิกโรมันในสมัยของลูเธอร์ คือพึงพอใจที่จะเชื่อตามที่บรรพบุรุษของตนเคยเชื่อ และดำเนินชีวิตตามที่พวกเขาเคยดำเนินชีวิต เพราะฉะนั้น ศาสนาจึงเสื่อมลงอีกครั้งเป็นเพียงพิธีรีตอง และความผิดพลาดกับความเชื่อโชคลางซึ่งคงจะถูกละทิ้งไปแล้ว หากคริสตจักรยังคงดำเนินอยู่ในความสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้า ก็กลับได้รับการเก็บรักษาและทะนุถนอมไว้ ดังนั้น จิตวิญญาณซึ่งได้รับการปลุกเร้าโดยการปฏิรูปจึงค่อย ๆ ดับสูญลง จนแทบจะมีความจำเป็นต้องมีการปฏิรูปในคริสตจักรโปรเตสแตนต์มากพอ ๆ กับในคริสตจักรโรมันในสมัยของลูเธอร์ มีความฝักใฝ่ทางโลกและความมึนชาในฝ่ายจิตวิญญาณอย่างเดียวกัน มีการยกย่องความเห็นของมนุษย์ในลักษณะคล้ายคลึงกัน และมีการนำทฤษฎีของมนุษย์มาแทนคำสอนแห่งพระวจนะของพระเจ้า” The Great Controversy, 297.

หากไม่ยอมรับความจริงที่ว่าความจริงได้รับการเปิดเผยอย่างก้าวหน้าตลอดประวัติศาสตร์แล้ว ความสำคัญของแสงสว่างใหม่ใด ๆ ในชนชั่วอายุสุดท้ายนี้ก็อาจเป็นไปได้เลยที่จะรับรู้ได้ เมื่อใดก็ตามที่บุคคลหนึ่งเลิกเข้าใจธรรมชาติอันก้าวหน้าของ “ความจริง” เขาย่อมเริ่มพึงพาธรรมเนียม ประเพณี และการชี้นำของมนุษย์ที่ตกต่ำโดยอัตโนมัติ

ระเบียบวิธีที่มีลเลอร์ใช้เป็นหมายสำคัญซึ่งทอดยาวตลอดทั้งเส้นคำพยากรณ์ และนำเสนอพยานหลักฐานถึงพัฒนาการของความจริงแห่งพระคัมภีร์ที่เริ่มต้นขึ้นกับเหล่าอัครสาวก กระนั้น ในหมายสำคัญที่มีลเลอร์เป็นตัวแทนนั้น เราพบจุดเริ่มต้นที่เรียกกรังให้มีสิ่งคู่กัน ในวาระสุดท้าย คนส่วนใหญ่มิได้เข้าใจความเป็นจริงเหล่านี้ แต่ขาดานหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

ขาดานได้ต่อต้านความจริงและพัฒนาการของความจริงนั้นมาตั้งแต่การกบฏของม้านในสวรรค์เป็นต้นมา เมื่อถึงจุดหนึ่งในประวัติศาสตร์ที่บรรดานักปฏิรูปเริ่มเข้าใจอย่างชัดเจนว่าจะศึกษาพระคัมภีร์อย่างไร ขาดานก็กระทำเช่นที่มันกระทำอยู่เสมอ คือได้นำของปลอมเลียนแบบเข้ามา หลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับงานของม้านในการปลอมแปลงความจริงชี้ให้เห็นว่า คณะเยสุอิต เช่น ริเบรา และหลุยส์ เด อัลคาซาร์ ได้มุ่งวิธีการปลอมแปลงของตนโดยเฉพาะเพื่อต่อต้านพระธรรมวิวรณ์ วิธีการอันบิดเบือนซึ่งเรียกว่า "พรีเทอริสม์" เริ่มต้นขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่สองและสาม โดยมีตัวแทนสำคัญสองคนของวิธีการเทียมเท็จนี้ คนหนึ่งคือ ยูเซบิอุสแห่งซีซารียา (260-339) และวิกโตรีนัสแห่งเพทเททา (ถึงแก่กรรมกรรราว ค.ศ. 304) บุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ยุคต้นทั้งสองนี้ได้ส่งเสริมวิธีการที่เสนอว่าพระธรรมวิวรณ์ได้สำเร็จครบถ้วนแล้ว ในสมัยจักรวรรดิโรมัน โดยผ่านบุคคลทางประวัติศาสตร์ เช่น จักรพรรดิเนโรผู้ฉาวโฉ่ เป็นต้น

ในคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า จอห์น ดาร์บี (1800-1882)

จากสหราชอาณาจักรได้นำเสนอระเบียบวิธีการอีกประการหนึ่งของขาดาน ซึ่งได้ถูกบรรจุไว้ในเชิงอรรถของพระคัมภีร์ม้าโทรจันที่เรียกว่า Scofield Reference Bible ซึ่งเราได้ชี้ชัดไว้ก่อนหน้านี้อแล้วด้วย "ลัทธิการแบ่งยุค" (Dispensationalism) เป็นกรอบทางเทววิทยาที่แบ่งประวัติศาสตร์และการปฏิสัมพันธ์ของพระเจ้ากับมนุษยชาติออกเป็นช่วงเวลาที่ยกจากกัน หรือ "ยุค" ต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละยุคนั้นพระเจ้าทรงบริหารแผนการของพระองค์ด้วยวิธีการที่แตกต่างกัน ข้าพเจ้ากล่าวถึงเรื่องนี้ ณ จุดนี้ เพราะนี่เป็นหนึ่งในความเท็จที่ถูกนำเข้าสู่ขบวนการ Future for America โดยเสียงต่าง ๆ จากภูมิภาคเดียวกันกับที่ดาร์บีได้เผยแพร่แนวคิดแบบขาดานของเขา แนวคิดของดาร์บีที่โง่เขลา Future for America นั้นมาพร้อมกับปรัชญาของขบวนการที่เรียกกันว่า "woke" ในยุคปัจจุบัน ซึ่งส่งเสริมอนาธิปไตยแบบเดียวกับที่เป็นตัวแทนโดยการปฏิวัติฝรั่งเศส และการเสเพลไร้ศีลธรรมแบบเดียวกับที่เป็นตัวแทนโดยเมืองโสโดมและโกโมราห์.

ทุกวันนี้ นักเทววิทยาแห่งแอตเวนต์สมัยใหม่ใช้ระบบการฆ่าแหละความจริงแห่งพระคัมภีร์ โดยอาศัยระบบการตีความพระคัมภีร์แบบสองชั้นที่พวกเขาใช้เพื่อป้อนทำลายและปฏิเสธทั้งพระคัมภีร์และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์

พวกเขาจำแนกมนุษย์ออกเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาพระคัมภีร์หรือผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ ดังนั้น นักเทววิทยาแห่งแอตเวนต์สมัยในปัจจุบันจึงควบคุมความคิดของแอตเวนต์แบบเลาติเซีย ไม่ว่าจะโดยการตีความพระวจนะของพระเจ้าบนพื้นฐานความเข้าใจประวัติศาสตร์ของมนุษย์ที่ล้มลงในบาป หรือบนพื้นฐานความเข้าใจด้านภาษาของมนุษย์ที่ล้มลงในบาป ความสับสนแห่งความผิดพลาดสมัยใหม่นี้ ซึ่งมีถูกใช้โง่เขลาที่ทานกำลังอ่านอยู่นี้ จะได้รับการกล่าวถึงเพิ่มเติมในบทความเหล่านี้เมื่อเราพิจารณาถึงสัญลักษณ์ของการปฏิวัติฝรั่งเศส ขาดานยังคงมีชีวิตอยู่ และมันรู้ว่าเวลาของมันเหลือน้อย กฎข้อสุดท้ายในกฎของมิลเลอร์ คือข้อที่สิบสี่ จบลงด้วยย่อหน้าต่อไปนี้

"เทววิทยาที่สอนกันในสถาบันของเรานั้น ตั้งอยู่บนหลักความเชื่อเชิงนิยายบางประการเสมอ อาจใช้ได้ที่จะนำจิตใจที่ยังว่างเปล่ามาประทับด้วยสิ่งเช่นนี้ แต่ผลลัพธ์ย่อมลงเอยด้วยความถือรีบนทางนิกายอยู่เสมอ จิตใจที่เป็นอิสระจะไม่มีความพอใจกับทัศนะของผู้อื่น หากข้าพเจ้าเป็นผู้สอนศาสนศาสตร์แก่เยาวชน

ข้าพเจ้าจะเรียนรู้ขีดความสามารถและสภาพจิตใจของพวกเขา ก่อน หากสิ่งเหล่านี้ดี
ข้าพเจ้าจะให้พวกเขาศึกษาพระคัมภีร์ด้วยตนเอง
และส่งพวกเขาออกไปอย่างเสรีเพื่อกระทำคุณประโยชน์แก่โลก แต่ถ้าพวกเขาไม่มีความคิดเป็นของตนเอง
ข้าพเจ้าจะประทับความคิดของผู้อื่นลงในพวกเขา เขียนคำว่า คนหัวตื้อทางนิกาย
ไว้บนหน้าผากของพวกเขา และส่งพวกเขาออกไปในฐานะทาส!” William Miller, Miller’s Works,
volume 1, 24.

ในช่วงเวลาภายหลังที่ยอห์นผู้ได้รับการสำแดงยังมีชีวิตอยู่ไม่นาน และในสมัยแห่งการปฏิรูป ซาตานได้กระทำ
การอย่างแข็งขันในการผลิตระเบียบวิธีการพยากรณ์เทียมเท็จเพื่อทำให้การวิเคราะห้พระคัมภีร์ที่แท้จริงสับสนแ
ละถูกทำลาย สิ่งทีบางครั้งถูกมองข้ามไปในข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์เหล่านี้ก็คือ
ระเบียบวิธีหังปวงอันเป็นของซาตานเหล่านี้มุ่งตรงไปยังหนังสือเพียงเล่มเดียวเท่านั้น คือพระธรรมวิวรณ์
นั่นคือหัวข้อของผู้ส่งเสริมความสับสนอันเป็นของซาตานเหล่านี้แต่ละคน
พระธรรมวิวรณ์ได้เป็นเป้าหมายของซาตานมาโดยตลอด
ซาตานรู้ว่าพระธรรมวิวรณ์คือหนังสือที่มันจำต้องทำสงครามต่อสู้ด้วย เมื่อเราตระหนักถึงข้อเท็จจริงนี้แล้ว
เราก็จะสามารถตระหนักถึงความจริงอีกประการหนึ่งซึ่งซ่อนเร้นอยู่
อันถูกบดบังไว้ด้วยความจริงสำคัญอีกประการหนึ่ง

ระเบียบวิธีอันเป็นเท็จของคณะเยสุอิตมีเจตนาขัดขวางมิให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนว่าสันตะปาปาแห่งคริสต
จักรโรมันคือปฏิปักษ์พระคริสต์ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์
นักปฏิรูปโปรเตสแตนต์ทุกคนล้วนมารับรู้และระบุมความจริงข้อนี้ได้ ดังนั้น
เมื่อในอดีตได้มีการนำเสนอประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องของบุคคลอย่างริเบราและหลุยส์ เดอ
อัลคาซาร์ต่อสาธารณชน ทั้งโดยวาจาและโดยสิ่งพิมพ์ ประวัติศาสตร์ของบุคคลอย่างริเบราและหลุยส์ เดอ อัลค
าซาร์นั้นก็ถูกใช้เพื่อจุดประสงค์ในการแสดงให้เห็นถึงความพยายามของซาตานที่จะขัดขวางความเข้าใจที่ถูกต้
องเกี่ยวกับ “คนแห่งบาป” คำพยานที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือที่กล่าวด้วยวาจาซึ่งเปิดโปงจุดประสงค์ของการ
นำระเบียบวิธีอันเป็นของซาตานเหล่านี้เข้ามานั้น ถูกต้องเท่าที่ได้กล่าวไป แต่ซาตานกำลังพยายามปกปิดยิ่งกว่า
หลักฐานจากพระคัมภีร์ที่ระบุว่าปฏิปักษ์พระคริสต์คือสันตะปาปาแห่งกรุงโรมเท่านั้น

มีความจริงต่าง ๆ

ในพระธรรมวิวรณ์ที่ถูกปกปิดไว้ด้วยความสับสนซึ่งเกิดจากระบบการตีความพระคัมภีร์อันเทียมเท็จเหล่านี้
ที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของหัวข้อว่าด้วยมนุษย์ผู้มีเลขของเขาคือหก ร้อยหกสิบหก
ความจริงประการหนึ่งนั้นคือความจริงที่ปรากฏเป็นตัวแน่นอนอย่างแน่นอนที่สุด
เมื่อคริสตจักรทั้งเจ็ดได้รับการเข้าใจในพัฒนาการอันเต็มบริบูรณ์ที่สุดของพวกเขา
ภายในคริสตจักรทั้งเจ็ดนั้นมีความจริงต่าง ๆ ซึ่งกล่าวโดยตรงถึงประวัติศาสตร์ที่ได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 11
กันยายน ค.ศ. 2001 และสิ้นสุดลงในวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์
ซาตานได้พยายามที่จะทำให้ความสว่างนี้ถูกฝังกลบไว้ และเขาได้ประดิษฐ์ระเบียบวิธีแบบซาตานขึ้นเพื่อให้
ตนชาติแห่งความจริงหลายประการซึ่งอยู่ในพระธรรมวิวรณ์คลุมเครือ
ไม่ใช่เพียงการระบุว่าพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรมคือปฏิปักษ์พระคริสต์เท่านั้น

ก่อนที่ “มนุษย์แห่งบาป” จะถูกเผยให้ปรากฏในปี 538 บุคคลอย่างเช่น Eusebius และ Victorinus
ได้โจมตีพระธรรมวิวรณ์ด้วยความพยายามที่จะบดบังการผงาดขึ้นของอำนาจสันตะปาปา
ต่อมาในประวัติศาสตร์ พระคริสต์ทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์ต่อคริสตจักรเมืองธยาติราสาสำเร็จ
และทรงนำดาวประจำรุ่งแห่งการปฏิรูป (Wycliffe) ออกมา และหลังจากนั้นซาตานก็นำบุคคลสำคัญทางประวัติ
ศาสตร์สองคนออกมาเพื่อเป็นผู้นำและสืบสานงานของมันอันเป็นงานของซาตาน
สงครามอันยืดเยื้อยาวนานเกี่ยวกับการพัฒนาของความจริง

ซึ่งถึงจุดสุดยอดเมื่อความลับของพระธรรมวิวรรณ์ถูกเปิดเผยออก
(ก่อนเวลาการคุมประพฤติจะสิ้นสุดลงเล็กน้อย) รวมเอาแสงสว่างจากคริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่ง Miller
ไม่เคยตระหนัก และ Sister White ก็เช่นกัน แต่สามารถแสดงให้เห็นได้โดยง่ายว่าทั้ง Miller
และพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์สนับสนุนความสว่างใหม่
เพราะความสว่างใหม่ไม่เคยขัดแย้งกับความสว่างเดิม

“เป็นความจริงที่ว่าเรามีความจริงอยู่
และเราจะต้องยึดมั่นอย่างแน่วแน่ต่อจุดยืนทั้งหลายที่ไม่อาจถูกสั่นคลอนได้;
แต่เราจะต้องไม่มองด้วยความระแวงต่อความสว่างใหม่ใด ๆ ที่พระเจ้าอาจทรงประทานมา และกล่าวว่า
แท้จริงแล้ว เรามองไม่เห็นที่เราจำเป็นต้องมีความสว่างใดเพิ่มเติมไปกว่าความจริงเดิมที่เราได้รับไว้จนบัดนี้
และซึ่งเราได้ตั้งมั่นอยู่ในนั้น ขณะที่เรายังคงยึดถือจุดยืนเช่นนี้
คำพยากรณ์ของพยาณีสัตย์จริงย่อมทรงใช้คำทำนายของพระองค์กับกรณีของเราว่า
'และไม่ว่าตัวเราเองนั้นทุกข์ยาก น่าเวทนา ยากจน ตาบอด และเปลือยกาย'
ผู้ที่รู้สึกว่ามันมีและบริบูรณ์ด้วยทรัพย์ และไม่ขาดสิ่งใดเลย
ย่อมอยู่ในสภาพแห่งความมืดบอดเกี่ยวกับสภาพที่แท้จริงของตนเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
และเขาทั้งหลายก็'ไม่รู้ตัว' Review and Herald, August 7, 1894.

บททดสอบสำคัญประการแรกสำหรับความสว่างใหม่คือว่า
ความสว่างนั้นขัดแย้งกับความจริงที่ได้สถาปนาไว้แล้วหรือไม่
และความสว่างนั้นอ้างไว้ซึ่งความจริงอันเป็นรากฐานหรือไม่

“เมื่อฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเป็นพยานว่าข้อใดคือความจริง
ความจริงนั้นจะต้องดำรงอยู่เป็นความจริงตลอดไป จะต้องไม่ยอมรับข้อสันนิษฐานในภายหลังใด ๆ
ที่ขัดแย้งกับความสว่างที่พระเจ้าได้ทรงประทานไว้
จะมีมนุษย์ลุกขึ้นมาพร้อมกับคำอธิบายพระคัมภีร์ซึ่งสำหรับพวกเขาแล้วเป็นความจริง
แต่ซึ่งหาใช่ความจริงไม่ ความจริงสำหรับกาลเวลานี้
พระเจ้าได้ทรงประทานแก่เราให้เป็นรากฐานแห่งความเชื่อของเรา
พระองค์เองได้ทรงสั่งสอนเราว่าข้อใดคือความจริง คนหนึ่งจะลุกขึ้นมา และอีกคนหนึ่งอีก พร้อมกับความ
สว่างใหม่ซึ่งขัดแย้งกับความสว่างที่พระเจ้าได้ทรงประทานภายใต้การสำแดงแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ของ
พระองค์” Selected Messages, book 1, 162.

ซาตานได้ถือเอาพระธรรมวิวรรณ์เป็นเป้าหมายแห่งการโจมตีนับตั้งแต่เวลาที่ยอห์นได้บันทึกสารซึ่งบรรจุอยู่ใน
น พระเยซูตรัสว่า:

แต่ตาของท่านทั้งหลายเป็นสุข เพราะได้เห็น; และหูของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะได้ยิน
ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็น แต่ก็หาได้เห็นไม่;
และจะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่ก็หาได้ยินไม่ มัทธิว 13:16, 17

พระพรที่ผูกพันอยู่กับการเห็นและการได้ยินนั้น คือพระพรแห่งการเข้าใจสารแห่งวิวรรณ์ของพระเยซูคริสต์
เมื่อยอห์นเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่อยู่ใน “วาระสุดท้าย” ผู้ซึ่งเห็นและได้ยินสารนั้น
เขาก็ทรุดตัวลงนมัสการทูตสวรรค์กาเบรียล ซึ่งในทันใดนั้นได้บอกยอห์นว่าอย่ากระทำเช่นนั้น

และข้าพเจ้า ยอห์น ได้เห็นและได้ยินสิ่งเหล่านี้ และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว
ข้าพเจ้าก็ทรุดลงเพื่อจะนมัสการที่แทบเท้าของทูตสวรรค์ผู้ได้สำแดงสิ่งเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า
แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า อย่ากระทำเช่นนั้นเลย เพราะเราก็เป็นเพื่อนผู้รับใช้ร่วมกับท่าน

และร่วมกับพี่น้องของท่านคือพวกผู้เผยพระวจนะ และร่วมกับบรรดาผู้ที่รักษาถ้อยคำแห่งหนังสือเล่มนี้
จนมีสการพระเจ้า วิวรณ์ 22:8, 9

กาเบรียลและยอห์นต่างก็เป็นสิ่งทรงสร้าง ซึ่งฟังนัมสการแต่พระผู้สร้างเท่านั้น
ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมจำนวนมาก รวมทั้งเหล่าทูตสวรรค์ ได้ปรารถนาที่จะ “เห็น” และ “ได้ยิน”
ข่าวสารแห่งเสียงร้องเที่ยงคืนเมื่อมีการประกาศซ้ำอีกครั้งหนึ่งในวาระสุดท้ายของโลก

“พระคริสต์ตรัสว่า ‘ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข เพราะได้เห็น; และหูของท่านทั้งหลายก็เป็นสุข
เพราะได้ยิน เพราะเราบอกท่านทั้งหลายตามจริงว่า
ผู้เผยพระวจนะและคนชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่ แต่ก็ไม่ได้เห็น;
และที่จะได้ยินสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน’ [Matthew 13:16, 17]
ตาทั้งหลายที่ได้เห็นสิ่งซึ่งได้เห็นกันในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข”

“ข่าวสารถูกประทานแล้ว และไม่ควรมีการล่าช้าในการประกาศข่าวสารนั้นซ้ำอีก
เพราะหมายสำคัญแห่งกาลเวลากำลังสำเร็จครบถ้วน งานสุดท้ายจะต้องถูกกระทำให้เสร็จ
งานอันยิ่งใหญ่จะสำเร็จลงในเวลาอันสั้น อีกไม่นาน
ข่าวสารหนึ่งจะถูกประทานตามการทรงกำหนดของพระเจ้า ซึ่งจะขยายขึ้นเป็นเสียงร้องอันดัง
แล้วดาเนียลจะยืนอยู่ในสวนของตน เพื่อให้คำพยานของตน” Manuscript Releases, volume 21,
437.

สิ่งที่คนชอบธรรมทั้งหลาย (ยอห์น) และเพื่อนผู้รับใช้ของเขา (ทูตสวรรค์) ปรารถนาจะเห็น
คือความสำเร็จสูงสุดท้ายของเสียงร้องเวลาเที่ยงคืนในวาระสุดท้ายของแอดเวนติสม์
เมื่อแผ่นดินโลกจะสว่างไสวด้วยพระสิริของพระเจ้า
การสำแดงฤทธิ์เดชชั้นสุดท้ายนั้นในฝนชุกปลายฤดูเกิดขึ้นโดยการเปิดผนึกของวิวรณ์แห่งพระเยซูคริสต์

บรรดาผู้เผยพระวจนะได้สืบค้นและค้นคว้าอย่างถึงถิ่นถึงความรอดนั้น
คือผู้ที่ได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะมาถึงท่านทั้งหลาย โดยได้ค้นหาว่าเป็นเวลาใดหรือมีลักษณะอย่างไร
ตามที่พระวิญญาณของพระคริสต์ซึ่งสถิตอยู่ในท่านเหล่านั้นทรงชี้บอกไว้
เมื่อพระองค์ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์และพระสิริซึ่งจะตามมาภายหลัง
และทรงสำแดงแก่ท่านเหล่านั้นว่า สิ่งที่ท่านปรารถนาบัดนี้มิใช่เพื่อท่านเอง แต่เพื่อพวกเราทั้งหลาย คือสิ่ง
ซึ่งบัดนี้ไม่มีผู้ประกาศแก่ท่านแล้วโดยคนทั้งหลายที่ได้นำข่าวประเสริฐมาประกาศแก่ท่านโดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ผู้ทรงถูกส่งลงมาจากรสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งแม้ทูตสวรรค์ก็ปรารถนาจะเพ่งดู ด้วยเหตุฉะนั้น
ท่านทั้งหลายจงคาดเอาความคิดของท่านไว้ จงสำรวมตน และจงตั้งความหวังไว้จนถึงที่สุดในพระคุณซึ่งจะ
ทรงนำมาถึงท่านในคราวที่พระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ 1 เปโตร 1:10-13

บรรดาผู้เผยพระวจนะ คนชอบธรรม และทูตสวรรค์ทั้งหลาย ต่างปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ในกาลเวลาเมื่อ
“พระคุณ” หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ถูกหลั่งออกมาในระหว่างความสำเร็จครบถ้วนครั้งสุดท้ายของเสียงร้องเที่ยงคืน “พระคุณ” นั้น
ซึ่งเป็นฤทธิ์อำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า ถูกนำมาถึงมนุษย์เมื่อวิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ถูกเปิดผนึก
ซาตานรู้ว่าช่องทางที่จะถ่ายทอดฤทธิ์อำนาจแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าไปสู่ประชากรของพระองค์นั้น
สำเร็จขึ้นโดยข่าวสารที่ถูกเปิดผนึกในพระธรรมวิวรณ์ ดังนั้น
ความพยายามสูงสุดของมันจึงมุ่งที่จะทำให้ความสว่างที่อยู่ในพระธรรมวิวรณ์ดับสน ถูกกดไว้ และถูกปกปิด
ความสว่างนั้นมีไว้เพียงการชี้ตัวมนุษย์แห่งบาปเท่านั้น เพราะความจริงนั้นได้รับการบันทึกไว้อย่างครบถ้วนแล้ว
โดยบรรดานักปฏิรูปโปรเตสแตนต์ทั้งหลายเมื่อหลายศตวรรษก่อน

ข้าพเจ้าได้อยู่ในพระวิญญูญาณในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ยินพระสุรเสียงอันดังอยู่เบื้องหลังข้าพเจ้า
ดุจเสียงแตร ตรัสว่า เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และว่า สิ่งซึ่งเจ้าเห็นนั้น
จงเขียนลงในหนังสือ แล้วส่งไปยังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือที่เมืองเอเฟซัส
และเมืองสมเมอร์นา และเมืองเปอร์กามอส และเมืองธยาทิรา และเมืองซาร์ดีส และเมืองฟีลาเดลเฟีย
และเมืองเลาติเซีย และข้าพเจ้าจึงหันไปดูพระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้า และเมื่อหันไปแล้ว
ข้าพเจ้าเห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดนั้น มีผู้หนึ่งละม้ายบุตรีมนุษย์
ทรงฉลองพระองค์ยาวถึงพระบาท และทรงคาดพระองค์ด้วยสายรัดทองคำ
พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขนแกะ ขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง
และพระบาทของพระองค์ละม้ายทองสัมฤทธิ์ขัดเงา ประหนึ่งว่าได้เฝ้าอยู่ในเตา
และพระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย และในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีดาวเจ็ดดวง
และจากพระโอษฐ์ของพระองค์มีพระแสงดาบคมสองคมพุ่งออกมา
และพระพักตร์ของพระองค์ก็เป็นดุจดวงอาทิตย์เมื่อส่องเต็มกำลัง และเมื่อข้าพเจ้าเห็นพระองค์
ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์ประหนึ่งคนตาย แล้วพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวาเหนือข้าพเจ้า
ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย เราคือผู้ทรงพระชนม์อยู่ และได้ตายแล้ว
และดูเถิด เรามีชีวิตอยู่สืบไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งแดนผู้ตายและแห่งความตาย
จงเขียนสิ่งทั้งหลายซึ่งเจ้าได้เห็นแล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่ในเวลานี้
และสิ่งทั้งหลายซึ่งจะเกิดขึ้นภายหลัง วิรณ 1:10-19

ขณะที่แอ๊ดเวนตีสมียึดถือระเบียบวิธีแบบ "ประวัติศาสตร์นิยม"

พวกเขาตระหนักว่าคริสตจักรทั้งหมดในวิรณบทที่สองและสามนั้นถูกกล่าวซ้ำอีกในคริสตจักรสุดท้าย
น่าเสียดายว่า เมื่อถึงปลายคริสต์ศตวรรษที่สิบเก้า

ซาตานก็กำลังปิดตาของแอ๊ดเวนตีสมีต่อระเบียบวิธีอันศักดิ์สิทธิ์ ทั้งต่อการพิทักษ์รักษาระเบียบวิธีนั้น
และการปฏิบัติตามระเบียบวิธีนั้น ซึ่งล้วนเป็นส่วนสำคัญแห่งความรับผิดชอบของพวกเขาในฐานะ
"ผู้พิทักษ์รักษาความจริงยิ่งใหญ่แห่งคำพยากรณ์" แม้ในขณะที่ระเบียบวิธีกำลังถูกละทิ้งไปในแอ๊ดเวนตีสมี
ก็ยังมีผู้ที่นาระบายวิธีอันศักดิ์สิทธิ์นั้นมาใช้ เราใช้หนังสือ Story of the Seer of Patmos
เป็นพยานยืนยันความจริงที่ว่า การนำคริสตจักรทั้งหมดมาประยุกต์เข้ากับประวัติศาสตร์ของเลาติเซียนั้น
เป็นการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ที่ถูกต้อง
ต่อไปนี่คือข้อความคัดลอกจากหนังสือเล่มนั้นซึ่งชี้ให้เห็นประเด็นที่ข้าพเจ้ากำลังกล่าวถึง.

"พึงระลึกไว้ว่า ดังที่ประสบการณ์ของเอเฟซัส สมเมอร์นา และเปอร์กามอน
จะเกิดซ้ำอีกในคริสตจักรสุดท้ายก่อนการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ฉันใด
ประวัติศาสตร์ของธยาทิราก็จะมีสิ่งที่สอดคล้องกันในคนรุ่นสุดท้ายฉันนั้น" Stephen N. Haskell, Story
of the Seer of Patmos, 69.

แฮสเคลล์ชี้ตัวอย่างถูกต้องว่า ประสบการณ์ของคริสตจักรสี่แห่งแรกจะเกิดขึ้นซ้ำอีก หรือดังที่เขา กล่าวว่า
"จะมีสิ่งที่สอดคล้องกันในคนรุ่นสุดท้าย"

"เขาได้ประยุกต์ใช้การทดสอบนั้น แต่ทุกสิ่งล้วนชี้ล่วงหน้าไปยังปี ค.ศ. 1843
ว่าเป็นเวลาที่โลกจะต้องต้อนรับพระผู้ช่วยให้รอดของตน บัดนี้
สภาพของประชาชนในคราวการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ได้เกิดขึ้นซ้ำอีก" Stephen N. Haskell,
Story of the Seer of Patmos, 75.

แฮสเคลล์กำลังกล่าวถึงการที่วิลเลียม มิลเลอร์ระบุว่าปี 1843 เป็นเวลาของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์
และชี้ให้เห็นว่าสภาพการณ์แห่งการเสด็จมาครั้งแรกได้เกิดซ้ำขึ้นอีกในสมัยของพวกเขา มิลเลอร์ไรต์
แฮสเคลล์กล่าวถูกต้องแล้ว

และซิสเตอร์ไวท์ยืนยันว่ามีลเลอร์เองนั้นเป็นผู้ที่มีโยฮันผู้ให้บัญญัติมาเป็นแบบแผนของเขา

“ตั้งที่ยอห์นผู้ให้บัญญัติมาได้ประกาศการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู และได้เตรียมหนทางไว้สำหรับการเสด็จมาของพระองค์ฉันใด วิลเลียม มิลเลอร์ และบรรดาผู้ที่ร่วมกับเขาก็ได้ประกาศการเสด็จมาครั้งที่สองของพระบุตรของพระเจ้าฉันนั้น” Early Writings, 229.

ฮัสเคลถึงกับระบุว่า ในช่วงประวัติศาสตร์ของเปอร์กาโมส (คริสตจักรที่สามซึ่งเป็นตัวแทนของการประนีประนอมของศาสนาคริสต์กับการบูชารูปเคารพ) ประวัติศาสตร์ของซาร์ดิสซึ่งเป็นคริสตจักรที่ห้า ได้ถูกทำซ้ำขึ้นอีกครั้งหนึ่ง.

“มีช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์ของ Pergamos เมื่อศาสนาคริสต์คิดว่าลัทธินอกศาสนาได้ตายไปแล้ว; แต่ในความเป็นจริง ศาสนาซึ่งดูประหนึ่งว่าพ่ายแพ้ นั้น กลับเป็นฝ่ายมีชัย ลัทธินอกศาสนาเมื่อได้รับบัญญัติมาแล้ว ก็ได้ก้าวเข้าสู่คริสตจักร ในสมัยของ Sardis ประวัติศาสตร์นี้ได้เกิดซ้ำขึ้นอีก” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75, 76.

ซาร์ดิสเป็นคริสตจักรแห่งยุคการปฏิรูปที่ตื่นขึ้นและลุกขึ้นประท้วงต่อต้านความหลอกลวงอันเป็นของชาตนาแห่งสันตะสำนัก แต่ก่อนที่งานของพวกเขาจะเสร็จสิ้น พวกเขาก็ได้เริ่มหวนกลับไปสู่กรุงโรมแล้ว พวกเขาคิดเช่นเดียวกับคริสตจักรแห่งเปอร์กาโมสว่าอำนาจสันตะปาปาได้ตายไปแล้ว แต่ในความเป็นจริง มันยังคงมีชีวิตอยู่ ฮัสเคลก็ยังชี้ด้วยว่าเหนือคริสตจักรส่วนที่เหลืออยู่นั้นได้สองฉายอยู่ซึ่ง “รัศมีที่ส่องมาจากทุกยุคสมัยในอดีต”

“เหนือคริสตจักรสุดท้ายนี้—คือคริสตจักรส่วนที่เหลืออยู่—รัศมีอันส่องมาจากทุกยุคสมัยที่ผ่านมาได้สองฉายลงมา” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

ข้าพเจ้ามิได้กำลังเสนอว่า Haskell

ตระหนักว่าประวัติศาสตร์แบบก้าวหน้าซึ่งเป็นตัวแทนโดยคริสตจักรทั้งเจ็ดนั้น ได้สำเร็จเป็นจริงด้วยในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลโบราณด้วย แต่เมื่อเขาเขียนว่า

“ลำแสงที่ส่องมาจากทุกยุคสมัยที่ผ่านมา” “สอง” มายัง “คริสตจักรสุดท้าย”

เขาก็ยอมยืนยันความจริงข้อนี้แน่นอน อิสราเอลโบราณถูกรวมอยู่ใน “ลำแสงแห่ง” “ยุคสมัยที่ผ่านมา” ด้วย และแม้ว่าเขาจะยึดถือหลักการที่จำเป็นต่อการตระหนักถึงสัญลักษณ์ของคริสตจักรทั้งเจ็ดในประวัติศาสตร์ของอิสราเอลโบราณ ข้าพเจ้าก็ไม่แน่ใจว่าเขาตระหนักอย่างลึกซึ้งเพียงใดถึงความสอดคล้องคู่ขนานที่ปรากฏอยู่ในสัญลักษณ์เหล่านั้น อีกทั้งข้าพเจ้ายังแน่ใจด้วยว่าเรามีได้ตระหนักถึงอีกแง่มุมหนึ่งซึ่งสำคัญยิ่งกว่าของบรรดาประวัติศาสตร์ที่เป็นตัวแทนโดยคริสตจักรทั้งเจ็ด อันเป็นแง่มุมที่เรากำลังจะนำไปสู่ต่อไป

เราจะกล่าวถึงความจริงข้อนี้ในบทความถัดไปของเรา